

KAREN M. McMANUS

A NAGYSIKERŰ LEHULL A LEPEL SZERZŐJE

AZ EGYIKÜNK VISSZATÉR

Dream
válogatás

A HARMADIK ALKALOMMAL MÁR MINDEN MÁSKÉPP ALAKUL.

Majdnem két év telt el Simon halála óta, és az utóhatásokból nehéz kilábalni. Először a Bayview Négyesfogatnak kellett bizonyítania, hogy nem gyilkosok. Aztán újabb diákok voltak kénytelenek szembenézni az előző tetteist másoló elkövetővel. És most az egész Bayview Csapat hazatért nyárra, mindenki próbál továbblépni.

Csak hogy ez mégiscsak Bayview, és az élet sosem lehet egyszerű.

A titokzatos óriásplakát eleinte rossz tréfának tűnik: „Itt az ideje egy új játéknak, Bayview!” De amikor a csapat egyik tagja eltűnik, egyértelművé válik, hogy ez a „játék” komoly – és aki az egészet irányítja, nem osztja meg a szabályokat. Vagy talán egyszerűen nincsenek is szabályok...

Mindenki célponttá válik, és most, hogy egy személy váratlanul visszatért, a dolgok halálos fordulatot vesznek a városban.

Ami biztos: Simonnak igaza volt a titkokkal kapcsolatban – előbb-utóbb minden kiderül. Bayview pedig még mindig tartogat rejtélyeket.

KAREN M. McMANUS

The New York Times sikerlistás, és főként fiatal felnőtteknek szóló thrillereket ír. Eddig megjelent népszerű könyvei közé tartozik a Lehall a lepel-sorozat, amelyből tévésorozat is készült, valamint önálló regénye, a Nincs mit mondani. Kritikusok által elismert, díjnyertes munkáit már több mint negyven nyelvre lefordították.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.karenmcmanus.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Igazán remek fordulatokkal találkozunk az őszinteség, az együttérzés és az erőszak körforgásában, így egy lélekteljes, izgalmas thrillert kapunk.”

Publishers Weekly

„Az író feszes, filmszerű cselekményt épít, tele csavarokkal, félrevezetésekkel és rég eltemetett titkokkal, miközben összefonja az első két könyv rejtélyeit. Egy újabb erőteljes thriller a műfaj mesterének tollából.”

Booklist

„Kielégítő és reménnyel teli lezárása egy zseniális trilógiának.”

Kirkus Reviews

„Minden résznek megvannak a maga meglepő fordulatai, persze, eközben egymással is összefonódnak, és a trilógia harmadik könyve sem kivétel ez alól. Közelebről megismerhetjük a korábban megkedvelt szereplőket, és újabb karakterek is színre lépnek. Ezt a könyvet nem lehet letenni!”

Amazon

*Dream
válogatás*

KAREN M. McMANUS

AZ EGYIKÜNK VISSZATÉR

— részlet —

Dream
válogatás

1. FEJEZET

Addy

Június 22., hétfő

– Most komolyan ezt fogjuk nézni?

Maeve kezébe veszi a távirányítót, és felvonja szemöldökét. Bosszant, hogy ilyen nyíltan ellenkezik, mert ő is pontosan tudja, hogy igen, ezt most meg fogjuk nézni. *Ez az egyetlen oka annak, hogy a tévé előtt ülünk egy ilyen gyönyörű nyári napon.*

– Nem kellett volna áthívnod – emlékeztetem, és elveszem a távirányítót, mielőtt még lehetősége lenne elhajítani a szoba másik felébe. Megnyomom a gombot, aztán kikeresem a csatornát, amit nézni akarok. – Otthon is teljesen jól elvoltam.

– Miután végignézel egy ilyet, soha nem vagy teljesen jól – emelkedik fel Bronwyn egy párnákkal teli kanapéről. A Rojas család mozsizobájában sokkal kényelmesebb tévét nézni, mint az én nappalimban, sőt még plusz előnye is van, mivel nulla az esélye annak, hogy anyám bedugja a fejét az ajtón. Arról viszont megfeledkeztem, hogy egy kiváló moziélmény azért nagy adag aggodalomra is okot ad. Bronwyn néhány hete jött haza a Yale-ről a nyári szünetre, és azonnal hozzáfogott, hogy

irányítása alá vegye az életemet, mintha nem lenne már így is egy főnökösködő nővérem.

Na, de nem akarok panaszkodni. Hiányzott, hogy chateljek vele a Bayview-i Négyesfogat csoportban, amit amúgy át kell majd neveznünk, mert már kilencen vagyunk benne: én; Bronwyn; Nate Macauley; Maeve és a pasija, Luis Santos; Cooper Clay és a pasija, Kris Becker; valamint Maeve Bayview gimis évfolyamtársai, Phoebe Lawton és Knox Myers. Ez egy jobbára párokat alkotó chatcsoport, a kivétel én vagyok meg a két utolsó. Vagy talán inkább egyedül én, mivel senki nem hiszi el Phobenek és Knoxnak, hogy „csak” barátok.

Talán legyen inkább Bayview Csapat a nevünk? Felveszem a telefonom, és átírom a csoport nevét. Na, így már sokkal jobban néz ki.

– Ki ez a pasi? – kérdi Maeve a képernyőre hunyorogva. – Most be fogja mutatni a...

– Nem – vágok közbe gyorsan. – Ez nem az Eastland gimis sorozat. Az délután háromkor kezdődik. Ez itt... voltaképp fogalmam sincs, hogy mi ez.

– A városi tanács ülése – szól közbe Bronwyn. Ő persze tudja, milyen műsor. Elvégre folyton ilyeneket néz, csak úgy, szóráskozásból. – Úgy tűnik, épp a költségvetésről szavaznak.

– Hú, de izgi. De az legalább *fontos*. – Maeve mezítlábas lábait az asztalra lendíti, egy kissé túl heves mozdulattal, ezért felszisszen, ahogy sarkai a márvány asztallapnak ütődnek. – Úgy értem, egy ilyen dolgot tényleg közvetíteni kell. Mert ugyanezt már nem mondhatjuk el a...

– Ez egy helyi kábeltévé-csatorna, Maeve – szakítom félbe. – Nem arról híresek, hogy jó a műsoruk.

A hangom egyenletes, de valahogy kellemetlenül dobog a szívem, és félig-meddig azt kívánom, bárcsak egymagam lennék itt, miközben hálás vagyok, amiért nem így van. A városi

tanács tagja, akit éppen nézünk, bejelenti, hogy az ülésnek vége, aztán a képernyő elhalványul, és valamilyen átvezetőt vágnak be. Bronwyn, Maeve és én néhány pillanatig némán ülünk a helyünkön, és hallgatjuk ezt a furcsán ismerős instrumentális zenét.

Ekkor a képernyőn egy félig megtelt iskolai aula képe jelenik meg, alatta nagybetűs felirattal: *Eastland Gimnázium: Nyári Szeminárium Sorozat*. Mielőtt reagálni tudnék, Bronwyn hirtelen felpattan a kanapéről, és átül mellém, karját körém fonva.

– Ūristen, te meg mit csinálsz? – dűnnyögöm, és a párnára ejtem a telefonom.

– Nem vagy egyedül, Addy – feleli Bronwyn határozott hangon. Zöldalma-illat burkol be: Bronwyn samponjának jellegzetes illata, amit mindig is használt, amióta csak ismertem. De talán már jóval előtte is, hiszen Bronwyn köztudottan a szokások rabja. Egyszer, amikor Nate épp duzzogott a távkapcsolatuk miatt, ajándékba kapott tőlem egy ilyen sampont piros szalaggal átkötve. Nagyon bosszús lett, pont ez volt a lényeg – Nate-et mindig vicces kizökkenteni a lazaságából –, de végül megtartotta.

– Nyilván nem – válaszolom, miközben kiköpök egy hajszálat a számból. Azután belesimulok a karjaiba, mivel valójában szükségem is van erre.

– Szép jó napot, Eastland gimi, és üdvözlök mindenkit a nyári szeminárium sorozat kezdetén. – A pódiumon álló férfi nem mutatkozik be, talán azért, mert neki nem is kell. Valószínű, hogy az iskola egyik tanára vagy más munkatársa. Olyasvalaki, aki azért felel, hogy az ott tömörülő kamaszok elméjét pallérozza, akik nálam ezer évvel fiatalabbnak tűnnek, habár jómagam csak pár hónapja töltöttem be a tizenkilencet.

– Nézd ezt a sok nyomulós strébert! Két hete lett vége a sulinak, ezek meg máris ott vannak – jegyzi meg Maeve, miközben

a férfi azzal folytatja, amit Gupta igazgatónő csak egyszerűen „rövid hírekként” szokott aposztrofálni: random bejelentések, melyeket minden iskolai rendezvény kezdetén el szokás mondani. – A jó öreg Eastland gimi. Emlékszel, amikor meglested Sam Barront a parkolóban, Bronwyn?

– Én soha nem leselkedtem utána – jelenti ki Bronwyn, pedig technikailag azt tette. De a dolog a szükségszerű rossz kategóriájába tartozott. Simon Kelleher halálának rejtélyét kellett megoldani, és ez Samen is múltott: ő volt az a fiú, akit Simon lefizetett, hogy elterelje a figyelmet, miközben a halála napján minket elzárásra ítélték. A Bayview gimi életében ez volt a legszörnyűbb és legnagyobb tragédia. Egészen néhány hónappal ezelőttig, amikor is egy Simon-imitátor elindított egy Felelsz vagy mersz nevű halálos játékot, aminek következtében kis híján mindannyian a levegőbe repültünk a nővérem esküvője előtti próbavacsorán.

Időnként erősen megkérdőjelezem, hogy miért élünk még egyáltalán Bayview-ban.

– Én csak kikérdeztem egy kicsit – teszi hozzá Bronwyn. – És nagyon is jól tettem, mert ha nem teszem... – Hirtelen elhallgat, miközben mindkettőnk telefonja egyszerre kezd rezegni.

– A Bayview-i Négyesfogat bejelentkezett – közli Maeve, mielőtt még kezembe fognám a telefont.

– Azt hiszem, inkább át kéne keresztelnünk a csoportot Bayview Csapatra – jegyzem meg.

– Felőlem – vonja meg a vállát Maeve. – Kris sok erőt kíván neked, Addy. És azt is kérdezi, hogy még mindig kérsz-e gofrit holnap reggelire. Amúgy én is szeretem a gofrit, ha ez számít nektek valamit. Luis meg azt írja: *menjen a picsába*, mármint nyilván nem Krisről beszél, hanem...

– Tudom, hogy kiről beszél – válaszolom, miközben az Eastland gimnáziuma felemeli egyik kezét, és csöndre inti a teremben összegyűlteket, akik halk morajlásba kezdtek.

– Az Eastland Gimnázium Nyári Szeminárium Sorozatának minden résztvevője tisztában van azzal, hogy egy ilyen csodás júniusi délutánon sok minden mást tudnánk csinálni azon kívül, hogy itt vagyunk – magyarázza. – De ez is csak bizonyítja ennek a különleges témának a fontosságát. Hiszen ti ezért jöttetek ma ide.

– Még hogy különleges... – dörmögi Maeve, a füle mögé túrva egy hajtincset. Ugyanolyan árnyalatú barna haja van, mint Bronwynnak, de ő nemrég cuki tépett bob frizurát vágott magának. Miután Maeve gyerekként legyőzte a leukémiát, a gimnázium első éveiben igyekezett kinőni a nővére árnyékából, és azt hiszem, akkor ébredt teljesen önmagára, amikor végre levágatta az övére emlékeztető lófarkat.

– Csönd legyen! – szisszen fel Bronwyn, majd végre elenged.

– Az Eastland Gimnáziumban szeretnénk mindenkit arra inspirálni, hogy megvalósítsa az álmait, de eközben felkészítünk titeket az élet nehéz oldalára is – folytatja a szónok. – A gimnazistaként hozott döntéseitek sok-sok évre meghatározzák a jövőtöket, és egy-egy rossz döntésnek beláthatatlan következményei lehetnek.

– Szóval most már így mondjuk? – szólal meg Maeve. – *Egy rossz döntés?*

– Maradj már csöndben! – A szavak a kelleténél hangosabban és dühösebben törnek fel belőlem, de Bronwynt és Maeve-et is elcsendesítik. Ha nem lennék totál stresszben, akkor talán még szégyellném is magamat, amiért így rájuk rivalltam. De most már bármelyik pillanatban megláthatom...

– Ezt senki sem tudja jobban, mint a mai vendégünk. A Kaliforniai Büntetés-végrehajtási Intézettel való együttműködés

keretében érkezett ide, hogy első kézből meséljen őszintén arról, hogy tettei nyomán hogyan siklott félre egy valamikor ígéretes és fényes életút. Kérem, üdvözlétek velem együtt mai felszólalónkat, aki jelenleg az East Crenshaw Fiatalkorúak Büntetés-végrehajtási Intézetében tölti napjait, és aki a közeli Bayview Gimnázium diákja volt: Jake Riordan.

Bronwyn megszorítja a karomat, Maeve pedig vesz egy mély levegőt, de ezen kívül sikerült viszonylag csöndben maradniuk az iménti kirohanásom után. Nem mintha számítana, ha bármit is mondanának, mert úgysem hallanám a fülemben lüktető vér hangjától.

Jake Riordan.

Az exem. Életem nagy szerelme, még abból az időből, amikor naiv és bizonytalan kislány voltam, aki nem igazán ismerte valódi önmagát. Annyit tudtam, hogy képes nagyon féltékeny lenni, és ha akkor valaki kicsit jobban noszogat – amit a nővéremen, Ashtonon kívül senki nem tett –, talán még azt is elismertem volna, hogy Jake irányításmániás. Azt azonban soha nem gondoltam volna, hogy amikor megcsalom, azzal áll majd bosszút, hogy Simonnal összeállva befeketít egy gyilkossági ügyben, majd kis híján megöl, amikor megpróbálok lerántani róla a leplet.

Ja, tényleg. Jake *valójában* nem is akart engem megölni, legalábbis a méregdrága ügyvédje szerint. Állítólag *hiányzott a konkrét szándékosság*, meg még elmondott az ügyvéd sok-sok jogi szakkifejezést a védelmére, és a végén nem nagykorúként állt a bíróság elé.

Akkoriban a pert sokan szemfényvesztésnek tartották, különösen miután azzal végződött, hogy Jake-et egy fiatalkorúak büntetés-végrehajtó intézetébe küldték huszonöt éves koráig. Minden, amit ellenem és a barátaim, meg persze Simon ellen is tett, végül hét és fél évnyi raboskodással végződött. Az újságok

címlapjai hemzsegték *A kiváltságos ítélete* és a hasonló címeiktől, miközben legalább fél tucat online petíciót kezdeményeztek a bíró felé a szigorúbb ítéletért.

Csakhogya emlékezet mindig túl rövid.

Jake, amióta bevonult, példásan viselkedett, és tavaly decemberben még egy oknyomozó tévéműsor is készült róla, a *Bayview Blade* nevű lap pedig „meglepően szimpatikusnak” nevezte. Jake megbánást tanúsított. Viselkedésével *segíteni akart más fiataloknak, hogy ne kövessék el ugyanazt a hibát, amit ő*. Aztán alig két héttel a nővérem esküvője után, valamikor március végén előke-rült *X esküdt*.

Vagyis az illető volt barátnője került elő – a nő azt állította, hogy több száz SMS-t kapott Jake tárgyalásáról az egyik esküdt-től, miközben még folyt a bírósági per. Kiderült, hogy ez a bizonyos X esküdt folyamatosan ellátta őt bizalmas információkkal, sőt még olyan új helyszínekre is elmentek, ahová tilos volt ellátogatni az esküdteknek. Miután a BuzzFeed-en megjelentek az üzenetekről készült képernyőfotók, X esküdt pánikba esett, megpróbálta törölni az internetről az előzményeket, majd eskü alatt hazudott, és gyakorlatilag kiskaput nyitott Jake védői számára, hogy új tárgyalás kiírását kezdeményezzék.

Ez az X esküdt nem más, mint Marshall Whitfield, és a neve pár héttel a sztori kirobbanása után már ott keringett a neten. Miután lebukott, eltűnt a nyilvánosság elől, és talán még szánalmat is éreznék iránta, ha nem forgatta volna fel fenekestül az életemet.

Jake ügye most újra függőben van, ő pedig azóta beindította a Maeve által szarkasztikusan elnevezett Jake Riordan Rehabilitációs Turnét. Az iskolai felszólalásokat nem mindig közvetítik a tévében, de amikor igen... akkor mindig megnézem. Nem tehetek róla.

– Szörnyen néz ki – jegyzi meg Maeve a képernyőt bámulva.

Nem is téved nagyot. Jake idősebbnek néz ki, mint tizenkilenc, de nem rossz értelemben véve. Még mindig ugyanolyan jóképű: rövidre nyírt barna hajával, szúrós szemével, amelynek égszínkékjét kiemeli a túlságosan sápadt arc bőre. Szemmel láthatóan többet tud edzeni, mint korábban, ez még a bő khaki nadrágjában is látszik. Szórványos taps közepette, fejét lehajtva, kezeit maga előtt összekulcsolva közeledik a pódiumhoz. Természetesen bilincs nélkül. Egy iskolai beszédhez nem rakták rá, de a színpad szélén azért ott ül három felfegyverzett rendőr, készen állva a beavatkozásra.

Jake azonban nem ad okot erre.

– Azért jöttem, hogy elmeséljem életem legborzalmasabb időszakát – szólal meg halk, komoly hangon, ahogy mindig. Azután két kezével megmarkolja a pódium két oldalát, tekintet az előtte ülőkre szegezi, majd elmeséli az én életem legborzalmasabb időszakát.

Okos fiú ez a Jake. Sokat beszél a rá nehezedő *nyomásról*, az *illetéktelen befolyásolásról* és a *kényszerítésről*, mintha csak Simon vonakodó és mit sem sejtő balekja lett volna, nem pedig lelkes cinkostársa. Jake elmondása szerint nem emlékszik arra, hogy megtámadott volna engem vagy Janae Vargast a ház mögött az erdőben; a tárgyalás során végig azt állította, hogy nem akart mást, mint leállítani bennünket, hogy ne fenyegezzük őt. Hogy *mi* fenyegettük *őt*. A közvélemény szemében ez nem tűnt jó elméletnek, éppen ezért az iskolai beszédekben ezt a témát most már kerüli. Ha bárki is említi a nevemet, Jake gyorsan átvált egy monológra arról, hogy a rossz döntések *mindenkinek* kárt okoztak. Különösen neki.

Novemberben lesz két éve annak a szörnyű éjszakának az erdőben. Azóta rengeteg jó dolog is történt: összeköltöztem a nővéremmel, új barátaim lettek, és leérettségiztem. Kihagytam egy kis időt, hogy kitaláljam, mit akarok kezdeni az életemmel,

aztán eldöntöttem, hogy mindenképp tanítani szeretnék. A múlt hónapban megkaptam életem első útlevelét, így Maeve és én júliusban elutazhatunk Peruba egy angol nyelvi táborba, segítőknek. Ezután beadhatom majd a jelentkezésemet a választott egyetemekre. Apukám, aki továbbra sem nagyon vesz részt az életemben, azért felajánlotta, hogy segít a tandíjban.

Jake szabadulásának ideje mindig elég messze volt ahhoz, hogy elhiggyem, addigra készen állok majd – bölcsebben és idősebben, belerázódva a mozgalmas hétköznapiakba, melyek során már alig jut eszembe az én elítélt exem, aki újra szabadlábban járkal az utcán.

Egészen mostanáig eszembe sem jutott, hogy a szabadulás napja akár előbbre is kerülhet.

– Elinak mi a véleménye erről az egészről? – érdeklődik Maeve, miközben Jake folytatja monológját. A nővérem férje egy nonprofit jogvédő irodát vezet, és minden bűnügyi kérdésben ő a szakértőnk. Habár be kell vallanom, – ahogy azt Eli is szóvá tette a Bayview Csapat mind a kilenc tagjának egyszer vagy másszor –, hogy ritkán hallgatunk rá, és akkor is túl későn. – Eli szerint új tárgyalást fognak kiírni Jake-nek? Vagy szabadon engedik, vagy...

– Eli most épp azzal van elfoglalva, hogy ki fogja helyettesíteni, amíg ő apasági szabadságon lesz – emlékeztetem Maeve-et. A nővérem, Ashton meglepetésszerű terhessége – novemberre várja a babát – volt az oka annak, hogy visszaköltöztem anyámmal. Anyával nem volt a legjobb a viszonyom, de a kisbaba érkezésének híre valahogy közelebb hozott minket egymáshoz. Az utóbbi időben ez a közeledés abban merült ki, hogy kitaláljuk, mi lesz a nagymama-neve, amitől anya nem érzi magát túl öregnek. Az aktuális kedvenc a Gigi, mivel anya nem hajlandó elfogadni az én „Insta Mami” javaslatomat.

– Eli képes több dolgon is gondolkodni egyszerre – jegyzi meg Bronwyn. – Különösen, ha tudtára adod, mennyire aggaszt a helyzet.

– Nem aggaszt – válaszolom, szememet a képernyőre szegezve. A hangom azonban eltompul, ahogy ráharapok a kézfejemre.

Jake közben befejezte a beszédét, és elkezdett válaszolgatni a feltett kérdésekre. Egy első sorban ülő fiú megkérdezi: – Mi lyen a kaja a börtönben?

– Egy szóval? Borzalmas – feleli Jake olyan tökéletes időzítéssel, hogy mindenki nevetésben tör ki.

– És láthatod az anyukádat meg az apukádat? – kiáltja be egy lány. A kamera hirtelen ráirányul, mögötte pedig megpillantok egy másik lányt, vörösés színű hajjal. Nagyon emlékeztet valakire – de nem... Biztosan képzelődöm. Aztán, ahogy Maeve felé pillantok, látom, hogy ő is meglepetten hunyorog a képernyő felé.

– Nem olyan gyakran, mint szeretném, de igen, találkozhatok velük – válaszolja Jake. – Egyikük sem mondott le rólam, és sokat jelent a támogatásuk. Remélem, hogy egy napon újra büszkék lehetnek majd rám.

– Na, persze – jegyzi meg Maeve valamivel kevésbé szarkasztikusan. A Jake Riordan Rehabilitációs Turné *egészen* szórakoztató!

Egy újabb fiú emeli fel a kezét, Jake pedig az állával biccentve jelez neki. Olyan ismerős ez a gesztus – így üdvözölte szinte minden haverját a Bayview gimiben, egyik karját a vállam köré fonva –, hogy beleborzongok.

– Ha visszamehetnél az időben, mit csinálnál másképp? – kérdezi a fiú.

– Mindent másképp csinálnék – vágja rá Jake. Egyenesen a kamerába néz, én pedig hátrahőkölök, mert olyan érzésem van, mintha belépett volna a szobába.

Hát itt van.

Erre a pillanatra vártam, ezért kínozom magam ezekkel a közvetítésekkel. Nem akarom látni, de tudatosítani akarom, hogy létezik. Az a villanás Jake tekintetében. Amit képtelen leplezni a kérdések alatt, bármennyire is igyekszik. Az a villanás, amiben benne van az összes indulat, melyről azt állítja, hogy már nem érzi. Ami azt üzeni, hogy „*nem bántam meg semmit*”.

Ami azt mondja: *Mit csinálnék másképp?*

Vigyáznék, hogy ne kapjanak el.

2. FEJEZET

Phoebe

Június 22., hétfő

Kicsit lejjebb csusszanok a székekben, és közben eszembe jut, hogy bárcsak kapucnis felsőt vettem volna fel. Pedig nagyon meleg van ma, és az Eastland gimi aulájában nincs légkondi. Tudtam, hogy lehetnek itt kamerák, de rendszerint azok, akik olyan hátul ülnek, mint én, nem szoktak kérdéseket feltenni. Nem azok a kérdezős fajták.

Tisztában vagyok vele, hogy Addy is nézi ezeket a közvetítéseket. És mégis mit mondanék, ha meglátna itt? Mivel magyaráznám?

Csak tagadj le mindent, Phoebe! Az nagyon megy neked.

– Van még kérdése valakinek? – A Jake Riordant bemutató fickó feláll az első sorból, és odalép mellé. – Még egy kérdésre maradt időnk.

Őszintén megbántad?

Képes lennél újra bántani valakit?

Hogyan lettél ilyen?

Ezekre a kérdésekre várnám a választ. De nem tudom rávenni magam, hogy feltegyem őket. Csak reménykedek, hogy valaki más megkérdezi.

– Lesz új tárgyalásod? – kiabálja be egy lány ehelyett.

Jake előrehajtja a fejét. – Erre igyekszem nem gondolni – feleli. – Nem az én kezemben van a döntés. Én csak próbálok normálisan élni.

Az arcát fürkészem, és közben arra gondolok: *Bárcsak így lenne.*

Az osztály feléhez hasonlóan én is kicsit szerelmes voltam Jake Riordanbe. Felettem járt két évvel, és amikor én bekerültem a suliba, addigra már ők voltak a Bayview gimi sztárpárja Addyvel. Ámulattal lestem őket, ahogy végigsétáltak a folyosón, és nem győztem csodálni, milyen elbűvölően és felnőttesen viselkednek. Amikor Simon Kelleher halála után szakítottak, szégyellem bevallani, hogy az járt a fejemben: *most talán végre kaptam egy esélyt Jake-nél.* Fogalmam se volt, hogy Addy menyire boldogtalan, vagy hogy Jake mire képes. Mert remekül tudta leplezni a sötétebb oldalát. Sok más emberhez hasonlóan.

Tudom, hogy Addy még mindig nagyon stresszeli magát, és szeretné vele beszélgetni erről – de igazán őszintén, nem csak üres frázisok szintjén. De nem tehetem. Áprilisban elvágtam magam előtt ezt a lehetőséget, és most egyetlen ember maradt, akiben megbízhatok: a nővérem, Emma. Aki elköltözött Észak-Karolinába az egyik nagynénémhez, rögtön azután, hogy két héttel ezelőtt leérettségizett. Így aztán akár a Holdon is élhetne, mert olyan ritkán válaszol bármilyen üzenetemre.

Ami történt, megtörtént, jelentette ki, mielőtt elment. *Mindekinek megvolt a maga oka.*

* * *

– Bocsánat, bocsánat, hogy elkéstem, és nagyon-nagyon köszönöm!

Lélekszakadva ejtem ki a szavakat, csak úgy elhadarva, miközben átverekszem magam a Café Contigo asztalai között, hogy odaérjek Evie-hez, az egyik új pincérnőhöz, aki épp a kasszájánál áll, és beüt egy új rendelést. Megkértem Evie-t, hogy tartsa helyettem a frontot a műszakom elején, mert tudtam, hogy nem érek vissza időben Eastlandból, de nem számítottam rá, hogy ekkora lesz a forgalom. Több mint egyórás késésben vagyok, Evie pedig a tíz órai nyitás óta egyedül dolgozik, így minden oka megvan arra, hogy bosszús legyen.

De ehelyett csak vidáman mosolyog rám. Bárcsak palackba tudná zárni ezt a pozitív hozzáállást, mert akkor biztosan megvenném.

– Semmi gond, Phoebe – mondja derűsen, miközben az egyik törzsvendég kezébe nyom egy teletömött papírzacskót. – Mondtam, hogy ne siess.

– Rengetegen voltak a dokinál – dörmögöm, miközben elveszek a pult alól egy kötényt, és magamra kötöm. Aztán kihúzik a zsebemből egy hajgumit, és rendezetlen lófarokba kötöm a hajamat. Nem fér bele az összes, de mindegy, most a gyorsaság a lényeg. – Oké, készen vagyok. Indulhatsz is haza.

– Nyugi, Phoebe! Előbb igyál valamit! Vagy esetleg nézd meg a tükörben a hajadat, mielőtt még odamész egy asztalhoz így – vigyorog rám Evie, a saját kiszőkített fonott copfját húzgálva.

– Hogy micsoda? – kérdem, miközben Luis Santos, Maeve pasija lép ki a konyhából, aztán megtorpan, és zavarba ejtő nevetésben tör ki.

– Milyen jópofa szarvad van – jegyzi meg.

– Jesszusom – dűnnyögöm halkan, ahogy megpillantom magamat a hátsó falon lógó tükörben. Valahogy sikerült csinálnom magamból egy zavarodott unikornist. Kihúzom a gumit,

felszisszenek, ahogy kirántok pár hajszalet is, aztán leroskadok a pult melletti székre. – Teljes csódtömeg vagyok. Anyukád nem haragszik, amiért megint elkéstem?

– Ma nem ő van itt, hanem apa – közli Luis, mire megkönnyebbülten felsóhajtok. Mindkét szülőjét kedvelem, de Mr. Santos jóval engedékenyebb főnök. – Ma úgyszincs túl nagy tömeg. Szép idő van. De ha már itt tartunk... – Luis arcán széles mosoly terül szét, ahogy megszólal az ajtóra szerelt csengettyű, és belép rajta Maeve, felénk integetve az ajtóból. – Meg is érkezett a megmentőm. Maeve-vel ma nagy terveink vannak. Szia, szépségem!

– Szia – mondja Maeve, nem a tőle megszokott lelkesedéssel, de azért odahajol Luis felé egy pusziért. Elfordulok, miközben azt kívánom, bárcsak ne éreznék ilyen hasogató féltékenységet. *A te döntésed, hogy nem vagy kapcsolatban*, emlékeztetem magamat, de ez sem segít. Talán mert nem is olyan érzés, mintha lett volna választásom.

– Bringával jöttél, ugye? – kérdezi Luis lelkesen.

– Mondhatjuk úgy is – válaszolja Maeve, a padlót piszkálgatva sportcipője orrával. Luis felvonja szemöldökét, mire a lány hozzáteszi: – Az út nagy részén toltam. – Luis felsóhajt, Maeve pedig folytatja: – Ne haragudj, de nem értem, miért kell megtanulnom jobban biciklizni, amikor te mindkettőnk helyett is tökéletesen bringázol.

– Nem ülhetsz örökké a kormányon – válaszolja Luis.

– Miért nem? – ellenkezik Maeve. – Nem hinném, hogy kinövöm a kormányt.

– Megint bringázni mentek? – érdeklődik Evie a mosolyát leplezve. Luis néhány hete vásárolt egy biciklit Maeve-nek, és eltökélte, hogy bepótolja azt a kimaradt időt, amit a lány a rák miatt nem tudott kihasználni kiskorában. Csakhogy a folyamat

lassabban halad, mint ahogyan azt tervezte. Maeve nem teker a biciklin, inkább csak tolja, és mellette sétál.

– Meglátod, *remek* lesz – mondja Luis kissé hamiskás optimizmussal.

Maeve a szemét forgatja, majd hozzám fordul, miközben egyik kezét továbbra is Luis derekán tartja.

– Phoebe, képzeld, milyen furcsa dolog történt. Nemrég megnéztem Jake iskolai felszólalását, és...

Luis mosolya elhalványul.

– A pokolba azzal a köcsöggel! – dörmögi. Kevés olyan van, amivel Luist ki lehet hozni a sodrából, de egykori barátja, Jake, köztük tartozik.

– Igen, tudom – szorítja meg Maeve vigasztalóan a karját, majd újra felém fordul. – Láttam egy lányt a közönség soraiban, akinek pont olyan haja volt, és... – Összeszorul a gyomrom, ahogy tekintete megállapodik csillogó topomon. – És ugyanilyen pólója.

– Tényleg? Ez nagyon fura – válaszolom, majd újra a copfomat kezdem igazgatni. – Én is meg akartam nézni, de ott ragadtam az orvosnál. Hogy van Addy? – Gyűlölök behazudni Maeve szemébe, de az még jobban zavar, ha tudná, miért hazudok.

– Ugyanúgy – feleli Maeve. Úgy fest, mint aki mondani akar még valamit, de aztán megáll, mert az ajtóban újra megszólal a csengettyű, és egy ismerős alak lép be a kávézóba.

– Owen! Mi újság, haver? – Luis hangosan üdvözlí az öcsém, aki a pult felé közeledik. – Jézusom, te megint nőttél tíz centit?

– Nem – válaszolja Owen halkán, mert mostanában elég rossz kedve van.

– Ott van a pulton a rendelésed – mondja neki Evie. Azt már nem kell hozzátennie, hogy *a számla rendezve*, mivelhogy Mr. Santos soha nem hagyja, hogy a testvérem fizessen.

– Köszönöm – válaszolja Owen ugyanazon a monoton hangon, majd elveszi a rendelését, egyetlen pillantást sem vetve rám. Maeve szomorkás mosollyal kapja el a tekintetemet, mint ha csak azt mondaná: *ilyen egy tizenhárom éves fiú, nem igaz?* Magamra erőltetek egy mosolyt viszonzásul, habár a gyomrom görcsbe rándul, miközben Owen halkán kimegy az ajtón, és becsapja maga mögött.

– Jót dumáltunk, Owen – jegyzi meg Luis, Maeve pedig finoman a karjába bokszol.

Jó három hónapja, amikor Owen még csak tizenkét éves volt, Emmával kiderítettük, hogy az interneten Emma nevében chatelt egy olyan fiúval, aki belerángatta Emmát egy boszszú adok-kapok játszmába. A fiú neve Jared Jackson volt, és azt ígérte, hogy megbünteti az exemet, Brandon Webert, amiért Brandon három évvel ezelőtt targoncás balesetet okozott, amiben meghalt az édesapánk. Emmának cserébe segítenie kellett volna Jarednek bosszút állni Addy sógorán, Elion, aki börtönbe juttatta Jared korrump zsarú bátyját. Emma végül meggondolta magát, és kiszállt a játékból, Owen azonban belépett a helyére, és vitte tovább az egyezséget.

Azután Brandon meghalt egy mindenki által balesetnek tartott zuhanás következtében, de kiderült, hogy az egészet Jared eszelte ki egy Felelsz vagy mersz játék részeként. Mikor Owen egyszer s mindenkorra kiszállt a chatből, Jared úgy döntött, hogy kezébe veszi a dolgokat, és egy bombát rejtett el Eliék esküvői próbavacsoráján. Ha Knox és Maeve nem lépnek időben közbe, akkor az étteremben mindenki meghal. Ehelyett viszont letartóztatták Jaredet, ő pedig azonnal megnevezett engem, mint bűntársát. Emma, aki többbhetes, mértéktelen

alkoholizálás után a kórházban kötött ki, végül bevallotta, hogy ő volt a cinkos. Mi csak azután tudtuk meg, hogy Owen is benne volt, miután megkaptuk a közte és Jared között folyó chat másolatait, és felismertünk egy tipikus elírási hibát, amit csakis ő követhetett el. A *bizarr* szót *bazárnak* írta.

Abban a pillanatban, ahogy a konyhában ültünk anyukánkkal és Emma ügyvédjével, a nővérem tett magának egy fogadalmat, és elhatározta, hogy ezt az információt nem adja tovább másnak. Én pedig ugyanezt tettem, mert Owen Jarednek küldött üzeneteiből egyértelműen látszott, hogy Owennek fogalma sem volt az egésztől. Az én drága, ártatlan kisöcsém soha nem hagyta volna, hogy Brandonnak bántódása essen.

Csak hogy a gyanú árnyéka szinte azonnal rávetődött. Tudtam, hogy senkinek nem beszélhetek – különösen Maeve-nek vagy Knoxnak nem mondhatok semmit, miután az életüket kockáztatták, hogy megakadályozzák Jared merényletét –, és ez a magamban tartott titok hihetetlenül magányossá tett, miután Emma elköltözött. Owen pár nappal később betöltötte a tizenhármát, és szinte egyik napról a másikra megnyúlt és magába zárkózott. Nekem meg akaratlanul is mindig eszembe jutott, hogy Brandon is ugyanannyi idős volt, amikor egy véletlen baleset folytán megölte az apánkat. És azon is eltűnődtem, hogy Brandon talán még ma is élhetne, ha akkor vállalta volna a felelősséget.

Így aztán mostanában hazudnom kell a barátaimnak, titokban Jake Riordan beszédeit hallgatom, és közben késő esti SMS-eket fogalmazok meg a nővéremnek, amiket aztán nem merek elküldeni neki.

Ugye Owen nem lesz soha olyan, mint Brandon?

Vagy amilyen Jake?

Mit gondolsz, rosszul döntöttünk?

Nem kéne elmondanunk valakinek?

Miután végzek a munkával, segíték Mr. Santosnak bezárni, és tudom, hogy az lenne a legokosabb ötlet, ha most egyenesen hazamennék, mert majdnem este tizenegy van, hullafáradt vagyok, és holnap a reggeli műszakra osztottak be. Csakhogy amikor elérek ahhoz a kanyarhoz, ahol a házunk felé kéne fordulnom, inkább a másik irányba indulok el.

Nem tehetek róla, talán tudatosan, talán nem, de egész nap ezt a pillanatot vártam.

Amikor az ismerős ház elé érek, leparkolok előtte, de nem a bejárati ajtó felé megyek, hanem hátra. Azután felkapaszkodok egy fára, és addig mászok, amíg el nem érem az ereszcstartorna peremét, ahonnan óvatosan fellépek a tetőre. Egy ablak van előttem, és miután meghúzom az ablakszárnyat, könnyedén felnyílik. Bemászok a résen, miközben magamban megálapítom, hogy bárcsak nagyobb lenne, és kicsit elegánsabban tudnék közlekedni rajta. Végül a kemény fapadlóra huppanok, leporolom a kezemet, bezárom az ablakot, és megállok a szoba közepén.

– Ugye tudod, hogy akár be is csengethetnél? – szólal meg Knox.

Az ágyában fekszik, a háta mögött temérdek párnával felpolcolva, ölében a laptopja, de olyan álmos a szeme, hogy szinte biztosra veszem, hogy elszundikált. Felgyorsul a szívverésem, miközben elszáll belőlem a nap során felgyülemlett feszültség. Megkapaszkodom Knox komódjának szélében, hogy ne veszítsem el az egyensúlyomat, amíg lehúzom a cipőmet.

– Nem akartam felébreszteni a szüleidet – válaszolom. – Különbösen meg az ablakon bemászni olyan érzés, mintha egy tinifilmben szerepelnék. – Odamegyek Knox ágyához, felemelem a sötétkék ágytakarót, és becsusszanok mellé, úgy simulva

fehér pólójához, amiben mindig alszik, mintha a kedvenc takaróm lenne. – Mi következik?

Knox lenyom pár billentyűt a laptopján, amit közben felém fordít.

– *A csaj nem jár egyedül* – válaszolja. A sulis befejezése óta szép sorban elkezdtek nézni a klasszikus tinifilmeket, és végre elérkeztünk a kilencvenes évekig. – Asszem, ez az, amiben a csaj lerakja a szemüvegét, és az iskola szépe lesz.

– De gondolom, a haját is kiengedi előtte – jegyzem meg Knox vállára hajtva a fejemet, és beszippantva szappanja citrusos illatát.

– Milyen könnyű volt az élet a huszadik században! – sóhajt fel Knox. Várom, hogy lenyomja a lejátszás gombot, de olyan sokáig dobol az ujjaival a laptop szélén, hogy végül felemelem a fejem, és kérdően ránézek. – Amúgy – szólal meg, a lefagyott képernyőre szegezve tekintetét –, örülök, hogy jöttél, mert, nem mintha bármikor *nem* örülnék, ha jössz, nyilván, mert mindig jó látni téged, meg számítottam is rád...

– Knox – szakítom félbe, a takaró szélét piszkálva. – Te most összevissza beszélsz, és ez soha nem jelent semmi jót.

– Oké, igazad van. Bocs. – Az ujjai tovább dobolnak, én pedig a profilját tanulmányozom, és azon gondolkozom, hogy lehet, hogy volt idő, amikor nem vonzódtam hozzá? Hogy lehet, hogy nem láttam az arccsontját? – Csak, tudod... el akartam mondani, hogy abba kéne hagynunk ezt.

– De mégis mit? – Felemelem a fejem a válláról, és enyhe sértettség hasít belém. – A filmnézést?

– Nem, nem arra gondolok. Azt mindenképp folytassuk! Én inkább... – kezével a közöttünk tátongó kétcentis légüres térre mutat, miután felültem az ágyában. – Erre. – Rámeredek, miközben ő nyel egy nagyot. – Hogy te itt vagy az ágyamban. Nekem ez... túl sok.

– De *mi* túl sok? – kérdezem, és pajzsként magamra húzom a takarót. – Én nem is csinállok semmit.

– Igen. Pont ez a gond. – Knox a tarkóját dörzsölgeti. – Figyelj, Phoebe, én tökre megértem, hogy te a barátom akarsz lenni. És ezzel nincs is semmi gond. Esküszöm. Soha nem is vártam mást.

Az egyszerű és őszinte szavak hallatán összeszorul a torkom. Knoxsal egyetlenegyszer csókolóztunk, Ashton és Eli esküvőjének éjszakáján, és én akkor azt gondoltam, vagy inkább reméltem, hogy ez valami komolyabb dolognak volt a kezdete közöttünk. De aztán jött az Owen-sztori. És nem beszélhettem róla Knoxnak, márpedig addig nem kezdekhettem vele komolyabb kapcsolatot, amíg egy ilyen fontos dologban hazudok neki. Így amikor elhívott randizni, én azt mondtam neki, legyünk inkább barátok. Pedig a lelkem mélyén megkönnyebbültem, hogy milyen gyorsan és könnyedén bevette a hazugságomat, de azért a másik felem gyűlölte, hogy hazudnom kell.

– Tudod, amikor ilyen közel vagy hozzám... de nehogy azt hidd, hogy rád akarok nyomulni vagy ilyesmi – folytatja Knox, egy újabb tört mártva a szívembe –, de amikor ilyen közel vagy, nehéz a barátságában maradni, ez minden.

Akkor ne maradj ott! Kis híján kimondom, miközben szeretném, ha az ajkaival nyomná el a szavakat, és félretolná a laptopját, hogy *végre* levehessem róla azt a fehér pólót. De persze ezt nem tehetem. És persze, hogy igaza van, mert nem lehet örökre az én egyetlen vigaszom. Nem volt tőlem tisztességes, hogy ilyen sokáig elvártam ezt Knoxtól.

– Persze, értem – dűnnyögöm zsibbadtan, és átdobom a lábam az ágy szélén. – Semmi gond.

– Azért még megnézhetjük ezt a filmet – mondja Knox. – Csak inkább lent, a nappaliban. Ha akarod, csinállok pattogtatt kukoricát.

Uramisten! Semmire sem vágyom kevésbé, mint lemen-
ni Knoxék nappalijába, és leülni a kanapé két szélére egy tál
popcornnal kettőnk között. És végignézni egy filmet, ami nem
is érdekel, mivel az egyetlen oka annak, hogy itt vagyok, az ő.
Csakhogy nagy szemétség lenne tőlem most nemet mondani,
miután Knox ilyen őszinte volt velem, így aztán magamra eről-
tetek egy mosolyt, és azt mondom:

– Szuper ötlet.

Végtére is, mit számít még egy kis hazugság?

3. FEJEZET

Nate

Június 24., szerda

A Clarendon Streeten lévő digitális óriásplakáton ugyanaz a reklám fut, amióta csak az eszemet tudom – egy táncoló energizáló fotója. Éppen ezért azonnal felfigyelek rá, hogy megváltoztatták, ahogy megállok egy piros lámpánál a motorommal.

ITT AZ IDEJE EGY ÚJ JÁTÉKNAK, BAYVIEW!

Csak szavak, hófehér alapon vörös betűkkel. Kis idő múlva elhalványul a szöveg, én pedig akaratlanul is felcsigázva várom, hogy mi következik ezután. De a táblán megint ugyanaz a felirat jelenik meg: ITT AZ IDEJE EGY ÚJ JÁTÉKNAK, BAYVIEW! Ennyit a feszültségkeltésről. Vagy arról, hogy tudassák az emberekkel, mégis mi a francot reklámoznak. Remek munka volt, hirdető!

Közben a jelzőlámpa vált, én pedig továbbhajtok a Bayview Country Club felé tartó ismerős úton. A legtöbb ember számára a nyár Bayview-ban egyet jelent a tengerparttal, grillezésel és a közösségi oldalakra kirakott no-filter nyaralós fotókkal. Számomra a nyár egy másodállást jelent. Napközben az

építkezéseken dolgozom, este Bayview felső középosztályának szolgálók fel, utána próbálok néhány órát aludni egy házban, ahol öt olyan ember él még, akiknek semmi más dolguk nincs, mint bulikat szervezni, és engem is belerángatni.

Egy valóságos álom.

Befordulok a parkolóba, és leparkolom a motoromat két frissen festett fehér csík közé, aztán előveszem a telefont, és megnézem, hogy mennyi az idő. Van néhány olvasatlan üzenetem – egy kép Bronwynről és Stanről, az én szakállas agámamról, amint egy nagyobb kövön ülnek Bronwynék kertjében. Most, hogy Bronwyn hazajött a nyári szünetre a Yale-ről, kijelentette, hogy Stannek, az ő szavaival élve „több mozgásra és mentális stimulációra” van szüksége. Így aztán vannak napok, amikor a szakmai gyakorlata végeztével elmegy Stanért, és magával viszi a házukba, ahol kiül vele a kertbe. Véleményem szerint Stan egyáltalán nem mozog többet ezeken a kirándulásokon, mint azelőtt, de úgy tűnik, szereti, hogy új köveken ücsöröghet.

Vigyorgok magamban egyet, és azonnal jobb a hangulatom. A csajom a következő két hónapban újra a városban lesz, szóval lehet, hogy mégis álmaim életét élem. Bronwyn a jogi karra jár, és New Havenben vagy New Yorkban is gyakornokoskodhatott volna, de ő inkább San Diegót választotta. Egy nő által alapított startupnál kapott szuper állást, ahol majd egyszer dolgozni is szeretne. Nekem pedig nem kell azon stresszelnem magam, hogy le kellett mondania egy jó lehetőségről, csak hogy a közelemben lehessen.

Ne engedd, hogy madarakkal játsszon! – írok vissza üzenetben.

SOHA nem hagynám, válaszol Bronwyn egy szörnyülködő emoji kíséretében.

Persze, hogy nem hagyná. Nincs a világon még egy olyan ember, akire olyan biztosan számíthatsz, mint Bronwyn Rojas. Pontosan tudom, hogy mekkora mázlim van vele, és éppen

ezért vállaltam ennyi mindent magamra: a sulit, a munkákat, meg még azt a szörnyen olcsó, zsúfolt házat is, amivel nem cse- szem el az összes pénzemet albira. Egy napon felépítem magam, hogy olyan férfi legyek, amilyet Bronwyn megérdemel, nem egy olyan, akit a gimiben ki kellett mentenie a börtönből.

Addig azonban nincs más választásom, mint italokat felszol- gálni.

Leállítom a motoromat, zsebre dugom a slusszkulcsot, és elindulok a country club bejáratát szegélyező két hatalmas oszlop felé. A parkoló szélén egy hirdetőtábla áll, teletűzdelve szórólapokkal, melyek kertészeti szolgáltatásokat, korrepetálást, takarítást, kutyasétáltatást hirdetnek – mindent, amit a gazda- gok nem hajlandóak megcsinálni maguknak, mert annyira el vannak foglalva a country clubba járással. A szemem megakad az egyik szórólapon, amit eddig még nem láttam, és jóval fénye- sebb, mint a többi. Hófehér papíron hatalmas, piros betűkkel ez áll:

ITT AZ IDEJE EGY ÚJ JÁTÉKNAK, BAYVIEW!

Lelassítom lépteimet, és szemöldökráncolva letépem a cet- lit, majd megfordítom. Semmi nincs a másik oldalán. Minden bizonnyal annak az óriásplakátnak a párja, amit úton idefelé láttam, és még mindig nem értem a jelentését. Hacsak...

Á, nem, biztos csak egy cég figyelemfelkeltő reklámja. De aztán felrémlik bennem, ahogy a papírt a kezemben tartom, hogy talán valami idióta akarja ezzel emlékeztetni Bayview la- kóit a Feelsz vagy mersz játékra, ami végül Brandon Weber halálához vezetett. Simon halála után is sok ilyesmi történt – több, Simon Erről-Arrólját imitáló app jelent meg a színen, és keringett az éterben. Ezeket azonban diákok hozták létre, akik- nek nem lenne pénzük egy óriásplakátot kifizetni. Bár, ha kicsit jobban belegondolok, a Bayview gimiben azért akad pár gyerek, akik megtehetnék.

– Csak nem magántanárt keresel? – szólal meg mögöttem egy hang. Ahogy hátrafordulok, Vanessa Merrimant látom egy vékony, szinte teljesen átlátszó fehér strandruhában, melyet egy csíkos bikinire húzott fel. Vanessával együtt érettségiztünk, és ő is Addy barátnője volt egészen addig, ameddig a szakítás után Jake oldalára nem állt. Vanessa valahogy még azok után is, hogy Jake rács mögött kötött ki, egyszer sem gondolta, hogy esetleg bocsánatkéréssel tartozna Addynek. Gondolom, most ő is visszajött a nyári szünetre az egyetemről, ahová beiratkozott. Fogalmam sincs, hogy hova jár, mert Vanessa Merriman a legkevésbé sem érdekelt.

A lány provokatív pózban dől neki a hirdetőtáblának, és hozzáteszi:

– Lehet, hogy tudok segíteni. Több tárgyban is jeleskedem. Köztük az anatómiában. – Egy ideig némán rámeredek, aztán a lány nevetve megszólal: – Úristen, nyugi már! Csak vicceltem. – Felemeli a kezét, mintha meg akarná paskolni a karomat, aztán a levegőben megáll, mielőtt hozzám érne. – Egy pillanat! Nem úgy volt, hogy pár hónapja majdnem felrobbantottak? Hogy lehet, hogy minden végtagod megvan?

– A hírekben túloztak – válaszolom.

Vanessa a nyakát nyújtogatja, és elkerekedett szemmel nézi a bal karomat. Márciusban én szenvedtem el a legcsúnyább sérülést Jared Jackson merényletében, amikor épp egy arborétumban sétáltam Bronwynnal az étterem mögött, Ashton és Eli esküvői próbavacsorájának helyszínén. Knox, akinek fogalma sem volt, hogy mi is ott vagyunk, odadobta mellénk a hátizsákot, amit Jared hagyott ott. Rohannunk kellett, hogy túléljük, de nem jutottunk túl messzire, amikor a bomba felrobbant. Én rávettem magamat Bronwynra, hogy megvédjem, de ettől rengeteg repeszdarabkát kaptam a karomba. A sebeim begyógyultak, de a hegek soha nem fognak teljesen elhalványulni.

– Jaj! – Vanessa megpaskolja az arcomat, és hozzáteszi: – Na jó, azért rosszabbul is járhattál volna, nem igaz? Azt a csinos kis arcodat legalább semmi nem találta el.

Úgy tűnik, Vanessa nem sokat változott a gimnázium óta. El akarja venni a kezemben tartott szórólapot, de megelőzőm, és a szemétbe hajítom, mielőtt még megszerezhetné.

– Mi volt az? – kérdi haját átdobva a válla felett. Vanessa frizúrája drágának tűnik, úgy van festve, hogy a tövénél sötétebb, és az alján világosabb, benne több, különböző árnyalatú csíkozással. Addy biztosan tudná, mi a neve ennek a festésnek. – Miért dobtad ki?

– Mert fura – válaszolom, és továbbindulok a bejárat ajtó felé.

Vanessa pár lépéssel beér.

– Mi benne a fura?

Nem akarok óriásplakátokról szóló elméletekről vitázni Vanessa Merrimannel.

– Nem fürödni indultál? – kérdezek vissza.

– Előbb innék valamit – válaszolja Vanessa a vállára vetve strandtáskáját. Azután mesélni kezd egy ibizai utazásról, ahonnan nemrég tért vissza, és folytatja ezt a monológot, miközben végigmegyünk a parkolón a bejáratig, aztán belépünk egy folyosóra, ahonnan elérjük az éttermet, ahol dolgozom. Vanessa ott felül az U-alakú bárpult elé egy bárszékre, leveszi hatalmas napszemüvegét, és így szól: – Egy gin-tonikot kérek.

– Szép próbálkozás. – Belépek a bárpult mögé, és intek Gavinnek, az egyik felszolgálónak, aki épp egy idősebb párt szolgál ki a pult túlsó végén. – De sajnós, aki együtt érettségizett a kiszolgáló személyzettel, annak nem tudom elfogadni a hamis személyijét.

– Jaj, ne csináld már, Nate – biggyeszi az ajkát Vanessa. – Senkit nem érdekel. Nem fogok vezetni.

– Akkor meg mit kerestél a parkolóban?
– Na jó, nem vezetek *messzire*.
– Tessék. – Megtöltök egy poharat jéggel, szódával és lime-
lével. – Használd a fantáziádat!

Vanessa sóhajt egy nagyot, és szomorúan belekortyol az ital-
ba.

– Tudod, mit? Már nem vagy olyan jó fej, mint voltál.
– Ezt bóknak veszem.

Vanessa vág egy grimaszt.

– Ne vedd annak!

– Helló, Nate! – lép hozzám Gavin, és vállon vereget. Fehér
bőre még mindig vörös, miután a hétvégén leégett, világosbarna
haja izzadtan lóg a homlokába. A bárban túl sok a nyitott ab-
lak ahhoz, hogy a légkondi hatásos legyen. – Stephanie nemrég
hívott. Nemsokára itt lesz, de nekem meg közben találkoznom
kell valakivel, és késésben vagyok. Nem gond, ha... tudod?

Ez a *tudod* szó egyfajta kódolt jelszó arra, hogy *tartsd a fron-
tot helyettem*. Szigorúan véve én még nem szolgálhatok fel sze-
szes italokat, mert nem múltam el huszonegy, de a country club
vezetősége nem fordít nagy figyelmet a bárra. Az idő nagy részé-
ben ugyanúgy kiszolgálók, mint a másik pultos.

Reménykedtem, hogy még munkakezdés előtt bekaphatok
valamit, mivel az építkezésről jöttem, ahol a nappali munkámat
végzem. A két műszak között nem volt időm hazamenni, ráadá-
sul a legújabb lakótársam mostanában megkeseríti az otthoni
életet. Az egyetlen srác, akivel többé-kevésbé elvoltam, két hete
kiköltözött, és mit gondoltok, ki jött helyette? Reggie Crawley,
az egykori Bayview gimis diák, aki leginkább arról hírhedt,
hogy Simon Kelleher lebuktatta, mert kamerát helyezett el
a szobájában. Az ő esetében Simon végre azt tette, amit valójá-
ban állított, hogy tesz: *leleplezett egy seggfejet*. Reggie pedig nem
sokat fejlődött a korról. Amikor a *Bayview Blade* meginterjúvolt

pár embert egy oknyomozó riportműsorhoz, amivel Jake-et egy rendes fiú képében tüntették fel, Reggie kamerák előtt a következő gyöngyszemmel állt elő: – Jake mindig rendes volt velem.

De ez most nem Gavin problémája, mert ő mindig bőkezűen osztozik velem a borraival, szóval nem tarthatom itt, ameddig Stephanie megérkezik.

– Semmi gond – válaszolom.

– Kösz. Tartozom egy szívességgel – mondja, és kimegy a bárpultból.

Vanessa felélénkül, miután új célpontot szemel ki magának.

– Helló! Szerintem mi még nem ismerjük egymást. Vanessa Merriman vagyok – mutatkozik be, és kinyújtja karkötős kezét.

Gavin elfogadja.

– Örülök, hogy megismertelek, Vanessa Merriman – mondja, és úgy ismétli el a nevet, mintha memorizálni akarná. És bizonyára ezt is teszi. Gavin is egyetemista, de nem itt nőtt fel, mégis több embert ismer Bayview-ban, mint én. *Ez amolyan pultos trükk, magyarázza. Több borraivalót jelent.*

– Nehogy kiszolgálj! – figyelmeztetem, miközben tiszta poharakat veszek ki a pult alól, és felakasztom a pult fölötti pohár-tartóra. – Még csak tizenkilenc éves.

– Na jó, ez most *bunkóság* volt – figyelmeztet Vanessa.

Gavin elvigyorodik, aztán leveszi a nyakkendőjét, amit mindig magán hord, pedig nem is előírás.

– Sajnálom, Vanessa. Jó mulatást a *happy hour* rohammal, Nate!

Azzal indul is, Vanessa pedig duzzogva kifacsarja a lime-ot, ami felém spriccel a levegőbe.

– Nem mindenkinek *happy* – jegyzi meg. A tekintete megáll a vállam felett, aztán az arcára kiül valami, ami csaknem reménytelennek tűnik. Furcsa látni ezt Vanessán, éppen ezért

követem a pillantását, és meglátok egy jól szituált, jól öltözött középkorú nőt, aki kis távolságra tőlünk leül egy bárszékre.

– Üdv, Mrs. Riordan! – köszönti Vanessa. – Mi újság, hogyan van?

Jake anyukája felénk fordul. Amikor elkezdtem itt dolgozni, először meglepett, hogy ő és Mr. Riordan még mindig járnak a country clubba. Persze, nem járt folyton az eszem Riordanékon, de ha gondoltam volna rájuk, feltételeztem volna, hogy Simon szüleihez hasonlóan, ők is elköltöztek a városból. Vagy legalábbis nem mutatkoztak volna sokat, miután az egyetlen fiacskájuk belekeveredett Bayview egyik legnagyobb botrányába. Aztán miután megismertem Mr. Riordant, mindent megértettem. Mert a pasi egy igazi seggfej. Még mindig azt gondolja magáról, hogy Bayview nagy királya, és akivel csak találkozik és szóba áll vele – vagy még annak is, aki nem –, elmondja, hogy Jake-kel mennyire igazságtalanul elbántak. Úgy tesz, mint akinek fogalma sincs, hogy ki vagyok, mintha a fia nem rám és a barátaimra akarta volna kenni Simon halálát. Ja, és ráadásul soha nem ad borravalót.

Mrs. Riordan azonban más, mint a férje. Nem terveztem, hogy bármit is mondok neki, hacsak nem vagyok rákényszerülve, de a nő meglepett, amikor az első napomon félrevont, és bocsánatot kért azért, amit Jake tett.

– Tudod, nagyon igyekszik jóvátenni ezt az egészet – tette hozzá őszintén. Én egy percig sem hittem el, de azt hiszem, az anyja elhiszi.

– Szia, Vanessa! De örülök, hogy látlak – szólal meg Mrs. Riordan. Pontosan tudom, hogy mit szokott inni, és mivel Stephanie még nem ért ide, elkezdek kitölteni neki egy pohárral a ház legdrágább chardonnay-jából. Mrs. Riordannek szüksége van minden cseppre, hogy kibírja azt a seggfejet, akihez hozzáment. – Köszönöm, Nate – mondja hálásan, majd iszik

egy hatalmas kortyot, és lerak egy húszdollárost a pultra. – Ez a tiéd. És a bort ird fel a számlánkra, légy szíves.

– Köszönöm – válaszolom, és zsebre rakom a pénzt. Enyhén szólva furcsa, hogy a legnagyobb borraivalókat Jake anyjától kapom, de ez van. Mrs. Riordanre nem neheztelek, időnként még beszélünk is egymással, de mindig olyan biztonságos témákról, mint az időjárás, vagy az iskola és a munka. Tudtommal a nő valamikor menő reklámszakemberként dolgozott, és úgy érzem, hiányzik neki a munka. Nem tudom pontosan, mivel tölti a napjait, de enyhén depressziós leszek, amikor belegondolok.

Vanessa átül egy másik székre, hogy közelebb kerüljön Mrs. Riordanhez, aztán beszélgetni kezdenek, én pedig előveszem a telefonom, hogy még egyszer ránézzek. Kaptam pár új üzenetet Bronwyntól, meg a nemrég átnevezett Bayview Csapat chatcsoportban is sok új hozzászólást látok. Amióta az NCAA megváltoztatta a szabályokat a diáksportolók promotálásával kapcsolatban, Coopert elárasztották ajánlatokkal. Az egyiket végül el is fogadta, és az első reklámja – azt az edzőtermet reklámozza, ahová ő is jár – a következő hónapban jelenik majd meg. Addy persze ezt azonnal meg akarja ünnepelni.

Nézzük együtt Coopert a Café Contigóban, írja Luis. Alig várom, hogy láthassam a haveromat az első tévés reklámjában. Habár szerintem a telefonos cég ajánlatát kellett volna elfogadnod, mert abban több a pénz.

Nem tehettem, válaszolja Cooper. *Állandóan ledobott a netről.*

Cooper Clay már csak ilyen: csak olyan termékhez adja a nevét, amit ő is kipróbál, majd udvariasan elutasít egy rakás pénzt, amikor az nem neki való.

Apámtól is kaptam egy üzenetet: *Nem találom a kulcsomat, írja. Nem láttad valahol, amikor utoljára itt voltál?*

Nem, válaszolom, és magamban elnyomok egy sóhajtot. Az igazság az, hogy apa tényleg igyekszik. Már majdnem négy

hónapja egy kortyot sem iszik, még munkát is talált. A Bayview gimiben lett karbantartó. Nem is merek belegondolni, mennyi ideig fog ez nála tartani, de azért próbálom támogatni lelkiileg. Gyorsan hozzáírom: *Nézd meg a TV melletti kisasztal fiókjában.* Tízből kilencszer oda teszi a kulcsát, de még akkor sem emlékszik rá, amikor nem iszik semmit.

Mrs. Riordannek megcsörren a telefonja, és egyik ujját felemelve csöndre inti Vanessát, aki még mindig az Ibiza-monológót nyomja.

– Megbocsátasz egy pillanatra, ezt fel kell vennem... Halló?
– A nő elfordul, Vanessa pedig felém nyújtja szinte teljesen üres poharát, és csuklóján megcsörrennek a karkötők.

– Kaphatok még egy kis vizet, te ünneprontó? – szólal meg.

Rátöltök a poharára, miközben Mrs. Riordan hangosan felsóhajt.

– Ez biztos? – kérdezi kétségbeesett hangon. – Uramisten... én tényleg nem gondoltam, hogy... ez komoly? Biztos vagy benne? *Tényleg?* – Ahogy ránézek, látom, hogy a szeme könnybe lábad. – Úristen. Reménykedtem és imádkoztam, de soha nem gondoltam, hogy... igen. Igen, persze. Tudom, mennyire elfoglalt vagy. Holnap pontban kilenckor ott leszünk. Köszönöm. Köszönöm, Carl. Tiszta szívből köszönöm! – Lerakja a telefont, és két kezébe fogja az arcát.

Soha nem láttam még Mrs. Riordant ennyire boldognak és megkönnyebbültnek, és ettől összeszorul a gyomrom. Egyetlen dologra tudok gondolni, aminek így örülhet. Váltok egy pillantást Vanessával, aki Mrs. Riordan ruhaujját húzgálja.

– Minden rendben? – kérdezi.

– Még annál is jobb – vágja rá Mrs. Riordan. – Jake...

Nem tudja befejezni, mert Vanessa közbeszól.

– Új tárgyalást tűztek ki?

Habár én is pontosan ugyanezt fogalmaztam meg magamban, mégis olyan érzés, mintha gyomrost kaptam volna. Mr. és Mrs. Riordan azért tudom elviselni, mert ők konkrétan soha nem ártottak nekem. Jake azonban igen. Az a fickó, aki bemártott, és bejuttatott a fiatalkorúak börtönébe – az életem legmélyebb szakasza volt, amikor minden reményt feladtam, hogy valaha kijuthatok –, most kap egy második esélyt. Az ügyészség engem mérlegelés nélkül lecsukatott, de Jake-kel nem így bántak. Jake Riordan megússza, ahogy mindig.

Bizonyos dolgok soha nem változnak. A bűdös életbe, soha!

Meglazítom a pólóm nyakát, mintha ettől jobban kapnék levegőt, de ez sem segít. A pokolba a *happy hour* tömeggel, egy kicsit ki kell mennem innen. És fel kell hívnom Addyt, aki még nálam is rosszabbul fogja érezni magát. Ez egy valóra vált rémálom, és a minimum, amit tehetek érte az, hogy előre figyelmeztetem valamire, amit később mástól is hallani fog.

Mrs. Riordan, akit közben annyira elragadtak az érzelmek, hogy képtelen felfogni: ami számára jó hír, az mindenki másnak pocsék újság, kotorászni kezd a táskájában egy zsebkendőért, miközben válaszol Vanessa kérdésére.

– Ennél sokkal jobb hírt kaptam – mondja remegő hangon, és megtörölgeti a szemét a zsebkendővel. – Jake-et hazaengedik.